

Så ynklig jag aldrig har anat
 En prestgård — se här min attest.
 En ö, som naturen har danat
 Att riktigt utsvälta en prest.
 Kan någon med litet sig nöja,
 Det är komministern i Möja.

I jämförelse med denne andans man hade Sehlstedt för resten rätt prydligt i det hvita tullhuset på Sandhamn. I dess lilla trädgård ligger ett lusthus — det finns ännu kvar — där mången bål blifvit brygd och många glada visor afsjungna, under de tider, då seglare gingo ut och in — både ostindiefarare och lustkuttrar. Sjökaptenen, som alla kallade den föga äldre lotsinspektoren *farbror* och bragte honom en liten gård af apelsiner direkt från Messina eller någon annan delikatess, goda vänner från Stockholm, som varit ute på fisketur i skärgården, äfven författare och litteratörer, nyfikna att göra bekantskap med den populäre skalden, aflöste hvarandra som besökande och gäster samt slöto ofta krets omkring hans rödlätta, fryntliga lilla fysionomi med skalken i ögonvrån under den gråsprängda, sirligt upplagda tupén. Någon öfverdrift i sällskapsnöjet, än mindre någon utsväfning kom dock aldrig i fråga. Sehlstedt iakttog alltid *decorum*. Liksom det låg *oskuld* på botten af hans tankar, äfven i hans uppslupna stycken, så höll han noga på vården om sin person och uppträdde aldrig, äfven i hemmets intima krets, med »poetisk vårdslöshet» i det yttre. Det låg ej heller det minsta för honom att spela *vitter* eller antaga litterära åthäfvor och högtrafvande manér. Han sjöng endast när han inte kunde låta bli —

Gud vare tack, att jag är en liten fågel jag
 Och kan få gunga glad på min kvist, —

Det var summan af hans estetik. Han kunde aldrig begripa att man fann något märkvärdigt i hans visor och var helt öfverraskad och tacksam att man så gärna höll till godo med dem —

Den som läser denna sång
 Tackar jag ödmjukast.

Detta var visserligen ett ärligt ord ur Sehlstedts hjärta. Också producerade han med ofantlig lätthet. Nästan aldrig sågo hans närmaste när han skref. Han var lika tidigt uppe som den af honom besjungna tuppen Apollo, eller vid soluppgången. Snart satt också hans förträffliga fru vid spinnrocken och höll sin man sällskap, under det han, i afvaktan på att tjenstgöringstimmen skulle slå, vandrade smågnolande fram och tillbaka på golvet. Det var nu som en sång växte färdig i hans hufvud. Sedan, om aftonen, då han efter slutade göromål för dagen, satt hemtrefligt vid lampan hos de sina, frågade han helt skälmaktigt: »Skulle herrskapet vilja höra en visa?» — Så fick den lyckliga familjekretsen, före någon annan, lyssna till mången af dessa älskvärda sånger, hvilka burna af musiken, skulle lefva på folkets läppar kanske mera än någon annan samtida svensk skalds. Innan de upptogos i hans egna diktsamlingar, delade han dem gärna med sig åt kalendrar och tidningar. I synnerhet *Illustrerad tidning* fick under en följd af år glädja sin läsekrets med många Sehlstedtska visor. Vid sina stockholmsbesök brukade skalden ofta titta upp på redaktionen, och på tillfrågan af sina vänner August Blanche eller Harald Wieselgren, om han icke hade med sig något, halft förlägen framtaga sina nyaste bitar. När redaktörerna